

נתן ברון:

„הגופים הוולונטאריים יזכו בתעריף נמוך!“

לפני שבועיים התלונן בפני מנכ"ל המוסד לבטיחות וגהות על כך שאין בארץ תודעה של זהירות מתאונות עבודה. וזאת, בין השאר, בגלל שאין להם כסף לשלם טלוויזיה עבור הקרנת תשדירי-שרות. לעומת זאת, לאיגוד יצרני-הגלידה יש, כנראה, הרבה מאוד כסף. כי את התשדירים שלהם רואים ללא-הפסק. שאלתי את נתן ברון, יו"ר ועדת תשדירי-השרות ברשות-השידור, מה הקריטריונים שלהם לתשדיר-שרות.

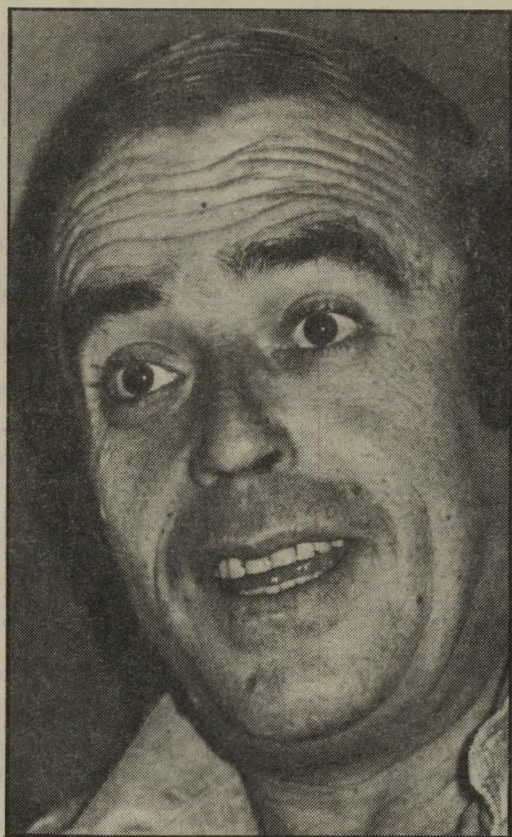
אנחנו מייצגים אינטרסים ציבוריים, אבל מאחר ואסור לנו לעשות פרסומת ישירה אנחנו הולכים על חבל דק.

● **האם לפי דעתך, תשדירי-שרות לגלילות-החורף הוא בעל אותה חשיבות ציבורית כמו תשדיר של המוסד לבטיחות וגהות או של האגודה לסיסטיק מיברוזים?** למשל, שלא משדרים בכלל, כי אין להם 4000 דולר לדקה?

קודם כל, 4000 דולר זה תעריף נמוך ביותר. אבל גם אנחנו הגענו למסקנה שצריך להכריז בין מרכז-הבניה או מועצת פרי-ההדר, לבין אירגונים וולונטריים, כמו ארגון העיוורוּם או הסיסטיק מיברוזים.

● **נכון...** עד עכשיו כולם שילמו אותו תעריף. בדיוק עכשיו אנחנו דנים ביצירת שני תעריפים והגופים הוולונטריים יזכו בתעריף הנמוך. ● **גם תעריף נמוך, של מאות דוללרים, הוא יקר מדי עבור ארגונים מסויימים. אני לא מבינה מדוע טלוויזיה ממלכתית איננה יכולה להקדיש בחינם תשדירים שהם, באופן מוחלט, לטובת הציבור ואין מהם שום רווח מסחרי.**

אם יש משהו כליכך חשוב, הוא צריך להופיע במסגרת התוכניות הרגילות. אנחנו חייבים להגדיל את ההכנסות שלנו. אבל בכל זאת, יש מחשבה, בוועדה שלנו, ליצור קרן מיוחדת שתממן הקרנת חמשה-שישה תשדירים בחודש. אחרי שהוועדה תחליט שיש להם מסר חשוב ביותר, ואין להם תקציב או דרך להשיג אותו. אני, אישית, מאוד מעוניין בזה.

יורם אוברקוביץ:

„אם לא נקנה מתנות נגביר את המצוקה!“

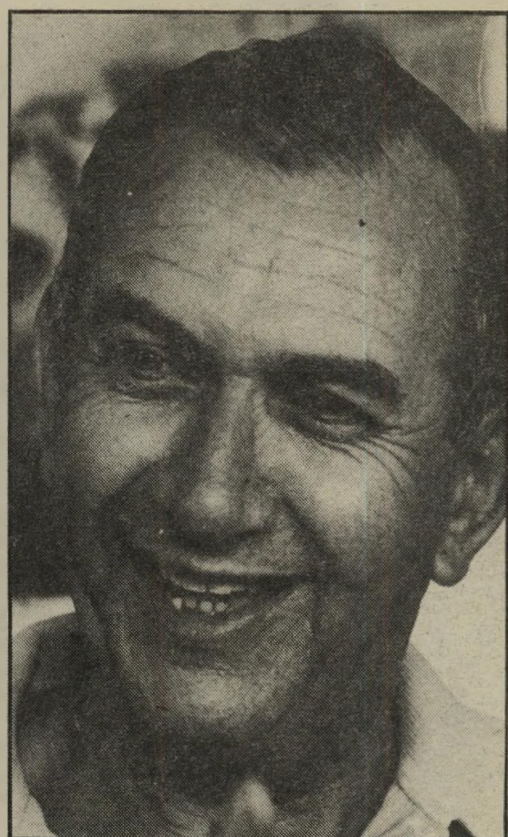
במלון „אסטוריה“ בתל-אביב נערך, בשבוע שעבר, ידיו ועדי-עובדים. ביריד הוצגו עשרות מוצרים ומוצגים המיועדים לרכישה על-ידי ועדי-העובדים. כשי למען חבריהם. פניתי אל יו"ר ועד עובדי חברת החשמל, יורם אוברקוביץ, ושאלתי אותו אם לא כדאי, בגלל המצב הדפוק במשק, להכריז שהעובדים מוותרים השנה, על מתנות.

● **לותר על מתנות?** כן, למה לא?

אני חושב שחייבים לקנות. כי ההקפאה על קניות היא דבר נורא למשק והיא יכולה למוטט אותו. כמה שכירים יש? כמיליון איש, נניח. קונים לכל אחד מתנות בערך של 60 דולר לשנה. תעשי חשבון ותראי שזה שישים מיליון דולר שגורמים לתעשייה הישראלית לעבוד. נכון שצריך לעשות כמונו ולהחליט רק על כחול-לבן, אבל לקנות חייבים.

● **מה שאתה עושה, למעשה זה מעביר כסף מכיס לביס.**

נכון. אבל תוך כדי זה גורם להגברת הייצור. להערכתך, אם לא נקנה השנה מתנות, נגביר מצוקה על מצוקה.

מאיר ניצן:

„הנסיגה בשלבים היא הנסיגה היקרה ביותר!“

יוצאים מלבנון. עבור רובנו לא חשובים בדיוק הפרטים הטכניים. העיקר שיוצאים. אחד, שהפרטים הטכניים מאוד לא נראים לו. הוא ראש-עיריית ראשון-לציון. מאיר ניצן. מי שהיה סגן ראש אגף-אפסאות של צה"ל והאחראי על היערכות-החורף של צה"ל בלבנון. מה לא נראה לך, שאלתי אותו.

לא נראה לי בסדר שהחליטו על הנסיגה היקרה ביותר שיכולה להיות. גם בשלבים וגם בתקופת-החורף. הנסיגה בשלבים מחייבת להתבסס בקווים זמניים. שגם בהם יש צורך לתת תנאים אלמנטיים של שהייה. תחזוקה, כושר-תמרון וכדומה. כלומר, לבנות קו שעולה הרבה מאוד כסף. כדי לעזוב אותו אחרי זמן קצר. הדבר השני שלא נראה לי, הוא העיתוי. להתחיל לזוז בחורף מלבנון. זה מעשה מאוד פזיז. חלק גדול מהציוד נמצא מתחת למעטה-שלג. בתוך כוץ ובתנאי עבירות ועבודה קשים מאוד וכל זה, פשוט, עולה המון כסף.

● **אז מה אתה מציע?** אני מציע לעשות את הנסיגה בבת אחת. באביב, ועלי-יד כך לעשות את שעתנו היפה ביותר ליפה באמת. וגם לחסוך. באותה הזדמנות, עשרות מיליוני דוללרים.

● **בכמה זמן, אתה מעריך, אפשר לצאת לגמרי?** בחודש עד חודש וחצי זה יכול להיות מבוצע בצורה מסודרת. ואל תשכחי, שבצורת הנסיגה בשלבים, במילא לא נהיה בחוץ עד האביב.